

vem, gospod Matko! »Mamica je pisala gospodični upraviteljici, da so ji odobrili, da bom tudi jaz šla z otroško kolonijo na letovišče na morje! Ah, kako se tega veselim, prav gotovo bom tamkaj videla tudi svojega očka!«

Šolsko leto se je bližalo koncu. Zaključilo se je na Vidov dan s sv. mašo in zahvalno pesmijo. Gospodična učiteljica, ki je bila učenkam res druga mamica, je po proslavi razdelila spričevala. Bila je zadovoljna. Zdenkica se je zahvalila upraviteljici v imenu učenk za njeno veliko ljubezen do njih. Gospodična pa se je vsa ginjena zahvalila Zdenkici za njene tople besede in jo pohvalila, ker je imela najboljšo spričevalo. Gospod šolski nadzornik je obdaroval marljive učenke. Zdenka je dobila v dar knjigo »Modrost življenja«.

Zdenkica je z odličnim spričevalom zadovoljna odhajala iz šole. Šla je pričakovat mamico na postajo. Hotela je razveseliti mamico z doseženim uspehom v šoli.

Na pločniku pred postajo pa je Zdenki spodrsnilo. Zlomila si je desno nogo. Mamica ta dan — ni prišla...

V začetku julija sem se vrnil s potovanja. Zdenkici sem prinesel krasno ovratno verižico. V obesku je bila na marmor v barvah vdelana slika njenega očka. Bil sem na obisku pri svojem prijatelju iz mladih šolskih dni. Bil je gimnazijski ravnatelj. Ker je bil krstni boter male Zdenkice, ji je poklonil verižico z očetovo sliko kot darilo za njen rojstni dan. Iskal sem Zdenkico. Mamica mi je povedala, da leži v bolnišnici. Zelo mi je bilo žal, da se je Zdenkica ponesrečila. (Dalje.)

Zanimivosti

Rana ura — zlata ura. Nemci pravijo, da ima jutrnja ura zlato v ustih. Ta izrek ima svojo veljavo v mnogih ozirih. Kdor n. pr. odrezuje vrtnice, te kraljice med cvetjem, zgodaj zjutraj med 4. in 5. uro, ima to ugodnost, da bodo ostale cvetke dolgo časa sveže in dehteče.

Starost dreves je različna. Mamutovo drevo v Kaliforniji doseže svojih 4 do 5 tisoč let. Enako vztrajen je tudi tako imenovani kaksus. Pri nas bi dali prednost — tako se trdi — brini; tudi hrast in lipa sta siva med našim drevjem.

Kje je naša zemlja brez živih bitij? Pravijo, da se dobe živa bitja celo v trajno suhih puščavah, v polarnih krajih in v vročih vrelih; pa tudi v ledenikih. V resnici brez življenja je Mrtvo morje, ker ima toliko solnih in žvepleni sestavin, da v njem pogine vsako živo bitje; dalje globine Črnega morja, ker se tam nahaja strupeni žvepleni vodenec, in končno s plini napolnjena žrela ognjenikov.

Koliko obiskov je treba za kilogram medu? Da napolnijo čebele svoje satovje s kilogramom medu, je potrebno, da obiščejo n. pr. približno 1.600.000 cvetov na akacijah. Dobi se pa tudi bolj medeno — ajdovo — cvetje, kjer zadostuje okrog 100.000 obiskov, kadar so rosna jutra in lepo vreme. Največ dela bi imele pridne čebelice, če bi hotele nabrati lepega rumenzlatega medu na belih cvetovih

travniske deteljice: 5—6 milijonov obiskov bi bilo potrebnih.

Streljajoče ribe. Naravoslovec H. Smith trdi, da se nabajajo v siamskih vodah ribe, ki imajo v škrgah tako napravo, da kepo vode izbrizgnejo n. pr. na rastline ob obrežju. Ondi čepeče žuželke padejo v vodo, ki jih ribe prožno použijejo.

KDO BI SI BIL MISLIL...!

V krščanski trgovski družini na Dunaju so dobili že osmega otročiča. Oče je bil ne le pošten katoliški mož, ampak tudi spreten v trgovini. Blagoslov božji se je poznal pri vsem njegovem delu. Mati, vzorna in skrbna gospodinja, je z besedo in zgledom navajala vse svoje otročiče za versko življenje. Vsakega otroka je že v nežnih letih vodila v cerkev redemptoristov, tako tudi najmlajšega, Viljema, ki ga je nazivala Vili.

»Kaj meniš, Francl,« je rekla možu, ko je bil Vili šele dve leti star, »ali je že dovolj velik, da bi ga vzela s seboj v cerkev?«

»Zakaj ne, Marija! Kar vzemi ga s seboj; mislim, da se bo dovolj mirno zadržal.«

Mati prime fantička za roko in pravi: »Pojdi, Vili, greva v cerkev. Boš videl vse polno luči; pa lepo bodo peli, pa orgle bodo bučale!«

In plavokodrasti Vilček je drobil ob materini roki v bližnjo cerkev, kjer je

bilo že polno vernikov. Vse mu je bilo novo, vse je občudoval; napenjal je ušesa, ko so zadonele orgle in so odmevali glasovi cerkvenega zbora po prostornem svetišču. Predvsem mu je pa v oči padla lepota monštrance. Ni se mogel premagati, da ne bi vprašal: »Mama, kaj je pa to, ko se tako sveti?«

»Tam v sredi je Jezus sam; ampak v podobu belega kruhka! Le poglej! Takole se udari na prsi z desno rokco, ko bodo zvončkali, zraven pa reci: »Moj Jezus, tebi živim, moj Jezus, tvoj sem živ in mrtev!«

Kmalu nato je zapel zvonček. In res! Otročiček gleda zdaj k oltarju, zdaj na mamico — pa jo posnema. Drobno dlan položi na srce in izgovarja, kolikor si je zapomnil: »Jezus — tebi živim, Jezus, tvoj sem živ in mrtev!«

Seveda vztrajati dalj časa v istem položaju in venomer gledati na oltar, tega Vilko ni prenesel. Postajal je truden in zato nemiren in nepotrpežljiv. Kar se obrne stara žena vsa nevoljna proti materi: »Kaj vam pride na misel, da jemljete tako majhnega otroka s seboj v cerkev; saj vidite, da motite pobožnost drugih. To je nezaslišano!«

Gospa Marija vzame Vilkota v naročje in koj zapusti cerkev, ko je bila služba božja pri kraju.

Drugo nedeljo je Vili zopet prosil, da bi smel iti z mamo k službi božji. »Le ostani doma; si še premajhen,« ga potolaži mama. Žalosten skoči deček k oknu, pogleda v nebo, potrka na svoj srček in zakliče: »Jezus, tebi živim, Jezus, tvoj sem živ in mrtev!« —

Vilko je napredoval. Čez leta je postal redovnik-redemptorist. Umrli je v duhu svetosti l. 1926. Ime njegovo je dobro znano: Pater Viljem Janaušek (Janauschek).

Osem let je počivalo njegovo truplo v preprostem grobu. Ker je pa bilo mnogo oseb uslišanih, ki so se bile priprošile njegovi priprošnji, je cerkvena gosposka ukrenila, da so se njegovi zemeljski ostanki v slovesnem sprevodu prenesli na kraj njegovega nekdanjega delovanja. K sprevodu so prišli škofje, odlični duhovniki in redovniki, častniki in vojaštvo in nepregledna množica drugih ljudi.

Sprevod se je pomikal po isti poti, koder je nekoč mati peljala Vilkota prvič v cerkev. Kdo bi si bil kdaj mislil, da bodo tega dečka tako slavili?! Kako je to prišlo? Prvi zdihljaj, ki ga je po navodilu pobožne matere ponavljal od zgodnjih otroških let, mu je bilo geslo za vse življenje in delovanje: Jezus, tebi živim, Jezus, tebi umrjem, Jezus, tvoj sem živ in mrtev! Amen. —ž.

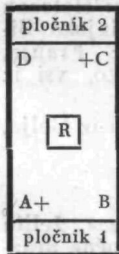
Za dobro voljo

»Abesinsko-italijanska vojna bo trajala zelo dolgo.«

»Iz česa sklepaš to?«

»Ali nisi čital, da se bojujoči se stranki natančno ravna po abecedi? Adua, Adigrat, Aksum... Kdo ve, kdaj bosta prelistali vso abecedo?«

Prekoračenje prometnega kraja

Prostor je treba omejiti s koli in na njem začrtati prostor, ki naj predstavlja pločnik. Na sredi je treba začrtati pravokotnik R osem do deset metrov dolžine in dva do tri metre širine, ki naj služi za zavetišče.

Igralce je treba razdeliti v dvojne skupine, ki pa naj se med seboj ločita.

V začetku igre so vsi pešci na pločniku 1, vozila so pa razdeljena pri A in C. Pešci morajo sedaj prekoračiti s pločnika 1 na pločnik 2, tako da gredo mimo zavetišča, gledati pa morajo, da jih ne zasačijo vozila; če jih zasačijo na cesti, se lahko umaknejo

na pločnik ali pa v zavetišče, da se izognejo lovu.

Vozila se pomikajo samo v smeri A in B, potem v smer C, D, A itd. Ko odide vozilo s točke A, mora priti do B, ne da bi se med tem ustavilo; tudi se ne sme vrniti ali okreniti; zasači lahko samo pešce (s tem da se jih dotakne), ki gredo pred njim preko ceste.

Od časa do časa se postavi sodnik na točki A in zaustavi z danim znamenjem (s piščalko) kroženje vozil od A proti B. Vozila, ki so na potu, nadaljujejo v smeri proti B, nobeno pa ne sme oditi s točke A. Pešci morajo medtem mirno prekoračiti cesto do drugega znamenja, danega s piščalko, ki zopet upostavi promet in ki je tudi lahko nesrečno za zaostale pešce. Isto se lahko ponovi na točkah C, D.

Medtem ko se vozila pomikajo, se morejo pešci izprehajati v nevarnosti. Ko so vsi pešci na pločniku 2, se vrnejo nazaj na pločnik 1. Po preteku 10 do 15 minut se igra ustavi. Računa se: število izvršenih prehodov po skupini pešcev in število pešcev, ki so ostali. Igra se nadaljuje, tako da se zamenjajo vloge pešcev in vozil.